



Η θρησκεία στην Αμερική

Οι εκκλησίες στην Αμερική συντηρούνται από τους πιστούς τόσο από φιλόθεους ως και οι Αμερικανοί, ώστε έδωσαν να θεσπισθεί τελευταίως νόμος απαγορεύων ν' αφήνεται κληροδοτήματα υπερβαίνον το ήμισυ της περιουσίας του διαθέτου εις θρησκευτικόν ίδρυμα. Μολαταύτα μερικές εκκλησίες της Αμερικής έχουν άμύθητον πλούτον, οι δὲ λειτουργοί του Ύψιστου λαμβάνουν εκεί παχυτάτους μισθούς. Εις την Νέαν Υόρκην αίνως οι Ιερείς έχουν μισθὸν 50-72 χιλ. φράγκα τὸ ἔτος! Τὰ καθήματα δὲ σὲ μερικές εκκλησίας ἐνοικιάζονται κατόπιν... πλειστηριασμοῦ. Τὸ δὲ νοίκι των μάλιστα, ἂν ἀγαπάτε ὑπερβαίνει τὰ 500 φράγκα.

Αἱ κυριακαὶ εἰσπράξεις μικρᾶς ἐκκλησίας τῆς Νέας Υόρκης ἀνέρχονται εἰς 30-40 χιλ. φράγκα. Οἱ κοινὲς γλώσσες λέγουν ὅτι αἱ μεγάλα αὐταὶ εἰσπράξεις ὀφείλονται σὸν γεγονός ὅτι οἱ ἀμερικανοὶ Ιερεῖς μεταχειρίζονται ἐπιδειξίως πᾶν μέσον πρὸς ἀργυρολογίαν.

\*\*\*

Η μουσική... καὶ τὰ μαλλιά

Ἐδώ σὰς θέλω. Ποιὲς θὰ μπεροῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ; Κοί ὁμως φαίνεται ὅτι ἡ μουσική ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν... μαλλίων μας! Μὴν ἐκπλητέσθε ἀγαπητέ μου ἀγαγίστριες: Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐγένετο τελευταίως στὴν Ἀμερική φυσικὰ καὶ ὀφείλεται φυσικώτατα εἰς μίαν κυρίαν!...

Ὅπως ἔγραψε λοιπὸν ἡ Ἀμερικανὶς αὕτη, ἡ κ. Ἀμολία Χολμπροῦκ, εἰς τὸ προσωπικὸν <Ὁ σῆκος τῶν Ἰθσοπιδῶν> τῆς Νέας Υόρκης, ἄλλα μὲν μουσικὰ ὄργανα προκολοῦν καὶ αὐθύνουν τὴν φαλάκρᾳ, ἄλλα δὲ ὀχι μόνον τὴν καταπολεμοῦν, ἄλλα εἰς ἐπίμετρον τρέφουν τὴν κόμην! Τὸ πιάνο π. χ. φαίνεται ὅτι τρέφει τὴν κόμην, διότι ὅλοι εἰ κλειδοκρυβαλισταὶ ἔχουν μακρότατες χαιτέες!

Τὸ βιολοντσέλλο καὶ ἡ ἄσπα εἰνε ὁσαύτως θαυμάσια... δυναμικὰ τῶν μαλλίων. Ἀντιθέτως τὸ πνευστὸ ὄργανο εἰνε ἔχθρῳ τῆς κόμης. Αὐτὰ λέγει ἡ κ. Χολμπροῦκ. Ἀ-ὶ νὰ πεισθῆτε ἐάν λέγη ἀλήθεια ἡ ψέματα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε.

\*\*\*

Ὁ καπνὸς

Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ βλάβη προέρχεται μόνον ἀπὸ τὴν νικοτίνην ποὺ περιέχει καὶ ἡ ὅποια ὁμολογουμένως εἶνε φαρμακὸν δηλητηρίον. Καὶ ὁμως σὸν ζήτημα τοῦ καπνισματος τῆς νικοτίνης συκοφαντεῖται ὅπως συκοφαντεῖται πολλὰς φορὰς ἡ καμμορίνα ὅταν ἡ κυρία γάνει τὸ κομτὶ τῆς πούθρας τῆς. Αὐτὸ -οὐλάχιστον ἰσχυρίζεται ἓνα ἀγγλικὸν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς νικοτίνης. Κατὰ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ ὁ ὑπουλος δηλητηριαστὴς τῶν ἀπιστῶν, ὁ ὁποῖος ἐστὶ τόσο βαθμὸν πορπηλάνθησεν τὴν δικαιοσύνην, εἶνε πλὴν τῆς νικοτίνης τὸ ὄξυζωον τοῦ ἀνθρακί, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκ τῆς ἀτελοῦς καύσεως τοῦ καπνοῦ. Ἡ πλάνη δὲ προήλθε ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ἐπιδράσεως τῶν δύο τούτων δηλητηρίων ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ. Μ' ἄλλους λόγους δὲν μᾶς ἐφθάνη ἡ νικοτίνη, ἀλλὰ θάχομεν νὰ φερούμεθα καὶ τὸ ἄξειδιον τοῦ ἀνθρακί.

*τῆς Περγασίας θυμότανε τὰ ὄνοματά τριάντα χιλιάδων ἀνδρῶν τοῦ στρατεύματός του. Ὁ Μέγας Βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας Μιθριδάτης, ποὺ ἐβραβίλευσε σὲ εἰκοσιδύο διδραχὰ ἐθνή, μιλῶσθε σὲ κάθε ἔθνος ἐπὶ γλώσσοι του χωρὶς διερμηνεῖα.*

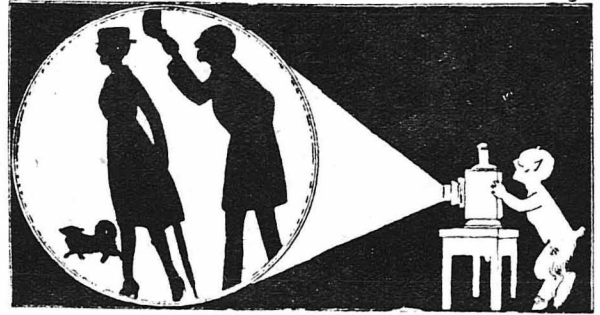
*Ὁ Ἰουλιὸς Καίσαρ ἀπηνόρησε συγχρόνως δέκα γράμματα σὸς γράμματικός του, χωρὶς νὰ χάσῃ ἐπὶ σειρά κανένος.*

*Ὁ φιλόσοφος Ζενόκλας θυμότανε ὡς δύο χιλιάδες λέξεις κατὰ σειρά, ἐς ἐπανέλθῃν μετ' ἐπὶ τῆς νικοτίνης ποὺ εἶχε ἀκούσει, μπεροῦσθε δὲ νὰ ἐπανέλθῃν καὶ διακόσιους στίχοις ποὺ τοὺς ἔβρισε ἑπὶ πρῶτῃ φορᾷ!*

*Ὁ Σεμπλίκιος εἶχε τέτοιο δισταγμὸν μνημονικὸν, ποὺ μπεροῦσε ν' ἀπαγγεῖλαι ὅλη τὴν Αἰνείδα!*

*Βοίσκεται τώρα σὸν Παρίσι ἓνας νέος Κοροικανός, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, ὀνομαζόμενος Ζὰν ντέλλα Φέρμα, ποὺ καταπλάσσει τοὺς συναδέλφους του μετ' ἐπὶ μνημονικὸν του. Παρακολουθεῖ τὰς παραδόσεις τῶν καθηγητῶν, καὶ μόλις τελειώσῃ τὸ μάθημα, αὐτὸς συγκεντρώνει γύρω του τοὺς φοιτητὰς καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ λέξει ὅτι εἶπε ὁ καθηγητὴς!*

© Ἱστοριοδίφης



ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

[Λαϊκὸν τῆς Κερώνης]

Ἡ κουκουβάγια ἦταν μὰ γυναίκα ποὺ εἶχε ἐννὴν γιουστὶ καὶ μὰ κόρη μονόκριβη, τὴν Ἀρετῆ. Τὰ παιδιά της ὅμως τῆς πεθαίνανε καὶ μόνο ἓνας γιουστὸς ὁ Κωνσταντῆς τῆς ἀπόμεινε καὶ ἡ κόρη της.

Ὁ Κωνσταντῆς ἔπιασε καὶ πάντρεψε τὴν ἀδερφή του μ' ἓναν ἀντρα ποὺ εἶταν ἀπὸ μακρὸν μῆρος καὶ ποὺ τὴν πῆρε μαζί του.

— Ἄχ Κωνσταντῆ μου, τοῦ ἔλεγε ἡ γορᾷ, γιατί πάντρεψες μακρὸν τὴν Ἀρετῆ μας κι' ἂν θέλω νὰ τὴν δῶ ποῖος θὰ μοῦ τὴν φέρῃ;

— Ἐννοια σου μάννα, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος, κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ στὴν φέρω ὅταν θελήσῃς.

Καμμὶ φορὰ ὅμως πέθανε κι' ὁ Κωνσταντῆς κι' ἔμεινε ἡ γορᾷ μοναχὴ τῆς κι' ἔρημη.

— Ἄχ ἔλεγε, πανάθεμάς Κωνσταντῆ, ποὺ πάντρεψες τὴν Ἀρετῆ κι' εἶνε μακρὸν στὴν ξενιτειῶν καὶ πῶς ν' ἴσθῃ νὰ με ἴδῃ.

Καίμε μὲρα λοιπὸν τὸ ἴδιον ἔλεγε.

Ἀπὸ τὸ πλὺ ὅμως ἀνάθεμα δὲν εὗρισκε ἥσυχία ὁ πεθαμμένος καὶ ζήτησε ἄδεια ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ πάη νὰ φέρῃ τὴν ἀδερφή του.

Πῆγε λοιπὸν μετ' ἄλογο του σὸν τόπο ἐκεῖ ποὺ ἔμεινε ἡ Ἀρετῆ καὶ τὴν πῆρε νὰ τὴν φέρῃ στὴν μάνα της.

Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνανε λέγανε τὰ πουλιά.

*Δὲν εἶνε κρίμα κι' ἄδικο μὲσ' στὸν ἐπάνω κόσμο, νὰ περαιοῦν οἱ ζωντανοὶ μετὸς ἀποθαμμένων;*

Τ' ἀκούγε ἡ Ἀρετῆ κι' ἔλεγε σὸν ἀδερφό της:

— Δὲν ἀκούς; Κωνσταντῆ μου, τί λένε τὰ πουλιά;

— Ἐ, τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος, πουλιάκια εἰν' κι' ἄς κελαιδοῦν, πουλᾷκια εἰν' κι' ἄς λένε.

Ὅπου πηγαίνανε ὅμως τὰ ἴδια ἀκούγανε.

Ὅταν κοντολογιάγανε νὰ φτάσουν σὸν χωριὸ καμμὶ ὄρα δρόμο λέει ὁ Κωνσταντῆς τῆς ἀδερφῆς του.

— Πῆγαίνε, τώρα μοναχὴ σου σὸν σπίτι κι' ἔρχομαι ἔπειτα ἐγὼ. Τὸν δρόμο τὸν ξέρεις;

— Ναι, τὸν ξέρω λέει ἐκεῖνη.

Ξεκίνησε λοιπὸν καὶ πῆγε σὸν σπίτι τῆς μάνας της.

σπ' Ἡ γορᾷ ἔπειθ' ἔλχαν πεθάνει τὸ παιδιὰ της εἶχε ἀφήσει τὸ ἐξομο καὶ σκοτεινὸ καὶ γύρω-γύρω ἔλχαν φυτρώσει σφάλαχτα.

Παίει ἡ Ἀρετῆ καὶ τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ.

— Μὰ, σὲ καλὸ, λέει, τί ἔπαθε ἡ μάννα μου κι' ἄφησε ἔτσι τὸ σπίτι;

Τρέξαν οἱ γειτόνοι τῆς ἀνοῖξαν δρόμο καὶ πέρασε.

— Καλὸς τὴν τὴν κυρὰ Ἀρετῆ, τῆς λέν, πῶς τόπαθες κι' ἤρθες;

— Ἐ, ἤρθα νὰ ἴδῶ τὴν μάννα μου, λέει ἐκεῖνη.

Παίει στὴν μάννα της μέσα, τὴν ἀγκαλιάζει τὴν φιλεῖ.

— Μὰ, καλὸς τὴν Ἀρετοῦλα μου, λέει ἐκεῖνη, πῶς μπόρεσες κι' ἤρθες μοναχὴ σου τόσο δρόμο!

— Δὲν ἤρθα μοναχὴ μου μ' ἔφερε ὁ Κωνσταντῆς μας.

— Ὁ Κωνσταντῆς μας σ' ἔφερε; Ἄμ' αὐτὸς εἶνε πεθαμμένος.

— Τί λές μάννα, ποὺ εἶνε πεθαμμένος; Ἰσαμε τώρα εἴμονε μαζί του.

— Μορὲ εἶνε δυὸ χρόνια ποὺ πέθανε.

— Ἄχ, λέει ἐκεῖνη, γι' αὐτὸ λέγαν ἔτσι τὰ πουλιά.

Καὶ ἀφαινοὶ καὶ λέει τῆς μάνας τῆς ὅσα γίνανε σὸν δρόμο.

Σὰν ἀκουσε αὐτὰ ἡ γορᾷ κατάλαβε πῶς ἀπ' τὸ ἀνάθεμά της ἀνασπρώθηκε ὁ γιουστὸς τῆς ἀπ' τὸ τάφο.

— Ἄχ Θεὲ μου, λέει, κάνε με πουλι νὰ γυρίζω στὰ ἐρημοκλήσια νὰ κλαῖω τὰ παιδιὰ μου!

Κι' ἀπὸ τότε ἔγινε κουκουβάγια καὶ γυρίζει στὶς ἐρημὲς καὶ κλαίει τὰ παιδιὰ της, καὶ ὅπου θάνατος καὶ λύπη ἐκεῖ βρίζεται.

(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς τῆς δίδοις Γεωργίας Ταρσοῦλη)

